

1. kapitola

On nie je normálny. Normálny muž z nej ihneď strhne šaty. Normálny muž ju ťahá sem a tam. Normálny muž si rozopne nohavice a nechá ju nazrieť do tmy v očakávaní, že ju ten pohľad nadchne. Normálny muž je unavený, opitý a taký úbohý, že ju ani nevidí, nevie, že sa volá Anna, nevie, že má šesťročnú dcérku Marienku, ktorú vo vedľajšej izbe stráži jej teta. Normálny muž v nej nevidí nič viac než vlhkú štrbinu.

Lenže tento zákazník nie je normálny.

Vôbec sa nevyzliekol, ani ju len nepostrčil, nič jej neukázal v nohavičiach. Nie je bohatý, ale ani chudobný, možno je študent, básnik, hoci toho veľa nenahovorí. Prezradil jej len svoje priezvisko, Andersen. Aj dnes večer je veľmi galantný a pekne vonia. Od posledného stretnutia si zapustil strnisko, robí ho mužnejším, ale Anna sa neodváži upozorniť ho na to. Vyzerá na tridsať, možno trošku starší, ťažko povedať. Sadol si na lavicu pri stene, vytiahol nožnice a farebný papier. Chce len toto, dívať sa na ňu a vystrihovať z papiera jej obrysy. Občas sa na ňu pozrie veľkými očami, úkosom, zahanbene, potom rýchlo sklopí zrak k nožniciam a papieru. Práca ho celkom pohltila, drobné ústrižky padajú na zem, keď strihá. Nožnice sa vrtia, zahryzávajú sa do papiera spôsobom, aký Anna nezažila ani u strýka, ktorý bol krajčír. Obdivuje ho, ako nachádza krásu a všetko ostatné necháva zmiznúť. Zostáva len papierová verzia Anny s rozpuštenými vlasmi a krivkami krajšími než skutočnosť. Všetko ška-

redé zmizlo, všetci zákazníci, ktorí zanechali stopy v jej očiach, vo vyrazenom zube a drobných vráskach trápenia na čele, starosti o Marienku, ako sa jej bude vodiť, či jej bude schopná dať lepší život, než je ten jej.

Niekedy ju Andersen predsa o čosi požiada. Môžete vystrieť chrbát a načiahnúť sa rukami k stropu? Zdvihli by ste mi nohu ako balerína? A ona poslúchne. Alebo sa o to pokúsi. Za peniaze od neho by urobila čokoľvek. A on nechce, aby si vyzliekla spodničku, netúži vidieť jej lono, len prsia, krivky. Ponúkla sa mu, že si vyzlečie aj posledný, rozhodujúci kus odevu. Ale nie, rozhodne nie. Annina mladšia sestra Molly tvrdí, že nie je normálny. *Nemôžeš predsa veriť chlapovi, ktorý nepije a nespáva so ženami, presviedčala ju. Na oplátku môžeš veriť, že muž, ktorý pije a spáva so ženami, ti jedného dňa ublíži. Takí sú všetci muži.*

Anna sa načiahne, vypne hrud', ruky si položí na úzke boky. Andersen zdvihne zrak, skúmavo sa zadíva na jej biele prsia.

Z ulice sa ozýva hlas strážnika. Je deväť hodín a všetko je v poriadku. Vždy ten istý strážnik, každý má na starosť svoju časť mesta. A v úzkych uličkách treba neustále strážnika, ktorý sa neváha zapojiť do bitky, zložiť opitého námorníka, odtiahnuť jednonohého zlodeja na strážnicu, nastoliť poriadok v chaose.

„Au,“ zjojkné Andersen a pokrčí prst, krv mu kvapká na dlážku.

„Pomôžem vám,“ ponúkne sa Anna a načiahne sa k nemu.

Vydesene sa na ňu pozrie, prst si vloží do úst, aby z neho vysal krv. „Nedotýkajte sa ma,“ odsekne.

„Ale veď krvácate.“

„Musím ísť, je už veľa, priveľa hodín,“ povie. Tvári sa nešťastne ako dieťa.

„Za rodinou?“ spýta sa ho. Rýchlo sa oblečie, predstavuje si vysokého štíhleho muža, jeho pôvabnú bledú ženu s dieťaťom na každom prsníku.

Andersen neodpovie, mlčky vstane a odloží svoj výstrižok do čierneho koženého fascikla. Kučery sa mu takmer dotýkajú stropu, taký je vysoký, s dlhými rukami vyzerá skoro ako opica zo zábavného parku.

„Odmena za váš čas,“ povie a vtisne jej do dlane mincu, zjaví sa na nej aj kvapka krvi. „A za vašu dôvernosť,“ dodá.

Prikývne mu, ale cíti, že by mala peniaze odmietnuť. „Môžem sa pozrieť?“ spýta sa a prekvapí tým samu seba. Nikdy o nič zákazníkov neprosí.

Zaskočí aj Andersena, vydesí ho. „Pozrieť?“

„Na seba,“ dodá a kývne k jeho koženému fasciklu, ktorý zviaza dlhými prstami ako dravec pazúrmí korisť.

„Nabudúce, nabudúce. Nie som spokojný, ešte nie,“ odvetí Andersen. „No nejde o vás, nie o vás, o mňa ide.“

Otvorí dvere a zadíva sa do chodby. Ako väčšina z jej klientov ani on nechce stretnúť iných návštevníkov nevestinca. Rýchlo ju pozdraví, nemá vysoký klobúk, aký nosia vznešení páni, len o číslo menšiu čiapku z čierneho hodvábu. Isto si ju kúpil v cudzine, možno vo Francúzsku. Anna si matne pamätá francúzskeho klienta, už odvtedy uplynuli roky, nosil rovnakú pokrývku hlavy a platil ošúchanými francúzskymi bankovkami.

Andersen sa sklóni pod zárubňu a zmizne. Zvuky čižiem na drevenej podlahe stíchnu.

Anne je ľahko na srdci, štíhly básnik bol jej posledný zákazník. Môže ísť k Molly. A k spiacej Marienke.

Oblecie si šaty a pozbiera útržky papiera. Ležia rozptýlené ako veľké snehové vločky, tam spozná jeden prsník, tu nohu. Andersen sa dlho hľadal. Niekoľkokrát sa vracal na začiatok. Anna si ukryje mincu do vrecka a predstaví si šesťšilingovú polievku zo zelenej kapusty s kúskami soleného mäsa na rohu ulice.

Ktosi zaklope na dvere. Na ten zvuk si nikdy nezvykne, zvuk nového zákazníka, nových odporností, mužov strkajúcich jej

prsty do nemožných otvorov, umývajúcich sa jej močom, túžiacich po tom, aby ich švihala po zadku opaskom. Väčšina klientov ju osloví spoza dverí menom, no teraz je vonku ticho. Možno sa vrátil básnik, možno si niečo zabudol.

„Ste to vy, pán Andersen?“

Nijaká odpoveď. Len ďalšie klopanie, rytmus nepredvídateľného. Priloží si ucho k dverám, niekoho počuje. Mohla by neotvoriť, mohla by povedať, že nadnes už skončila.

No klopanie znamená peniaze. A tie potrebujú na kúpu hostinca. Anna a Molly si chcú kúpiť Judášovu dieru, hodinu chôdze od západnej mestskej brány. Nie je to najelegantnejší hostinec široko-ďaleko, ale jazdci sa tam často zastavujú a má dobrú povest', lebo bývalý majiteľ nikdy nikoho neodmietol. Nech tam chcel prespať ktokoľvek, nech by prišiel aj sám Judáš, zradca Božieho syna, ponúkol by mu slamenú posteľ a krčah piva, ak by hosť našiel vo vrecku peknú mincu. Je to okrem toho jediný hostinec, ktorý si Anna a Molly môžu dovoliť, ženám nie je dovolené vlastniť taký majetok, no majiteľ prejavil vôľu napísať zmluvu na ich zosnulého otca. Už mu zložili zálohu sto ríšskych toliarov, polrok na ňu šetrili, Anna aj Molly prijali každého, kto im zaklopal na dvere. Okrem pár výnimiek.

Musí otvoriť.

Vo svetle olejovej lampy zavesenej pod stropom vidí mladú ženu, pekne odetú, s elegantnou šatkou a plavými vlasmi. Nepatrí k ľuďom, akí sem zvyknú chodiť. Ani náhodou. Možno zablúdila. Možno hľadá svojho muža. Možno je to manželka pána Andersena. A má on vôbec nejaký?

„Pomôžem?“ spýta sa Anna.

„Dovolíte, pani Hansenová?“ spýta sa potichu žena a kývne do Anninej kutice.

Žena je pekná, vyzerá ako Parížanka. A Anna by sa radšej vyhla rozhovoru na chodbe, kde ich bude každý počuť. Najmä

Sofia, alebo Sofajka, ako ju volajú vojaci, má takú núdzu o klientov, že jej nezostáva nič iné len ležať a načúvať. Anna otvorí dvere a pustí ženu ďalej.

Tá rýchlo vkľzne do izby. Poobzerá sa okolo seba, prejde k oknu, napraví závesy, hoci sú už zatiahnuté. Na nervózných klientov je Anna zvyknutá. Majú strach, že ich uvidia v nevestinci.

„Hľadáte spoločnosť? Žiaľ, mám už len štvrthodinku.“ Anna sa oprie o dvere. Párkrát do roka k nej zájde aj žena. Nebráni sa im. Krajšie voňajú. A sú menej otravné. No tiež sa hanbia, hoci chcú len objať, pár dotykov, možno trochu poštekliť, kým muži sú spravidla bez hanby, hluční a brutálni, ako podráždené prasa pred zakáľačkou.

Žena sa uchýli do tmy za lojovou sviecou. Zašepká: „Ukážete mi vaše prsia.“

Anna nie je hlúpa. „Osem šilingov.“

„Dám vám päť ríšskych toliarov,“ šepká ďalej žena.

Päť ríšskych toliarov. Celý majetok. Takto by urobili poriadny krok k ďalšej splátke hostinca.

„Nechcem, aby ste mi roztrhli blúzku,“ vydýchne Anna pri spomienke na nedávny prípad, keď si bohatý klient myslel, že mu je vydaná napospas.

„Toho sa nemusíte obávať.“

Anna si uvoľní korzet a vyslobodí si prsia. Žena sa na ňu pozrie. Odmeria si ju, jej pás a najmä poprsie, ako keď mäsiar premeriava kravské vemenó na trhu s dobytkom.

„Podte so mnou do koča, čaká ma za rohom.“

„Nemôžem ísť. Mrzí ma to, pani. Je nes...“

Žena sa malíčkóm dotkne jej pier. „Mám tam pre vás peniaze.“

„Niekto na mňa čaká.“ Anna nehovorí také veci, ale žena by ju azda mala pochopiť.

„Zaplatím vám viac, ak pôjdete so mnou,“ ukáže jej skutočnú bankovku. Ešte nikdy nedostala zaplatené v bankovkách, s vý-

nimkou jedného Francúza. „Bude vaša, ak pôjdete so mnou,“ zašepká žena, hlas v uchu, celkom blízko, teplý. Anna má chuť nechať sa zlákať, peniaze sa im zídu. Zadáva sa k sestrinej izbe, kde spí Marienka a Molly ju stráži. Anna a Molly si navzájom sľúbili, že v nijakom prípade nepôjdu s klientom na ulicu. Nikdy. Tam sa neviestkam dejú hrozné veci a strážnici ani polícia im nepomôžu. Zabitie prostitútky sa netrestá. Tu v dome dávajú na seba ženy pozor. Volanie o pomoc vždy nájde pozorné uši.

„Žiaľ,“ zašepká Anna. „Nemôžem. Nesmiem.“

Žena podráždene odvráti tvár. „Tak pokračujte,“ kývne na An-
nine prsia.

Anna si otvorí korzet a spustí spodničku na dlážku. Sadne si na posteľ, ako to má rada väčšina mužov. Zľahka rozťahne nohy a prsia si podvihne rukami, aby sa naklonili k sebe ako dvaja opilci na ceste domov.

Žena si sadne, hánkami začne hladkať Annu po ľavom prsníku. „Aké staré sú vaše prsia?“

Najprv tým Annu zmätie. Majú prsia iný vek než zvyšok tela, ktorého sú súčasťou? Hoci, zjavia sa predsa neskôr, dá sa povedať, že sú naozaj mladšie než telo, tak to žena myslí?

„Mám dvadsaťosem,“ odvetí Anna a rozhodne sa neodpočítavať dvanásť a pol roka, aby tak spresnila vek svojich prs.

Žena si stiahne šatku, upraví si vlasy a chvíľu sa prehrabáva v taške.

„Máte rada voňavky? Táto by sa vám páčila?“

Podá Anne svoju šatku a kývne hlavou. Neponúka ju, ona to žiada. *Musíte* privoňať. Šatka vonia slabo, sladko aj kyslo, ako med zmiešaný s čímisi odporným, možno s veľrybím tukom.

„Zvláštna vôňa,“ prizná Anna.

„Ja ju volám anjelský dych. Je od čiernych divochov v Západnej Indii.“

Anna zaborí nos do šatky.

„Neviem...“

Žena ju chytí za zátylok a pritisne jej šatku k tvári. Prečo je tá voňavka taká dôležitá? Anna lapá po dychu a cíti, ako jej do pľúc vlieza celé mravenisko.

Chce zakričať na Molly, chce privolať ostatné dievčatá, nech príde ktokoľvek, no potom sa udeje niečo zvláštne, zrazu neovláda svoje telo ani hlas.

Ženina tvár zhasne ako knôť dohorievajúcej sviečky.

Rydahl a Kazinski
Vražda morskej panny

Prvé slovenské vydanie
Vydalo vydavateľstvo Lindeni v roku 2021
v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika
Číslo publikácie 2 409
Zodpovedná redaktorka Tatiana Floreková
Technická redaktorka Jana Urbanová

Z dánskeho originálu *Mordet på en havfrue*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Politikens Forlag, Rådhuspladsen 37,
1785 København V, Denmark, v roku 2019
preložil Jozef Zelizňák
Jazyková redakcia Mária Pavligová
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač CPI Moravia Books, s. r. o., Pohořelice

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
eshop@albatrosmedia.sk
tel. č.: 02/4445 2046

ALBATROS MEDIA